

φασιστικότητα δίκτηκαν στη πάλη της ζωής. Κι' ήρθαν στο Ρέθυμνον για να μās φέρουν ανάμνησες του παλαιοῦ μας θεάτου.

Από τὰ έργα ποῦ ἴσα με σήμερα ἐπαιξαν μένομεν αρκετὰ ἱκανοποιημένοι. Ξεδιακρίνομε τὸ «Γιὰ τὸ χρῆμα». Δράμα ἔξοχο ἀπὸ κάθε του ἄποψι. Ἡ φυσικότης με τὴν ὁποῖα παίζει ἡ κ. Καλουτᾶ, ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο ἐνστερνίζεται τὸ πόνο προκαλοῦν τὰ δάκρυα τοῦ ἀκροατοῦ. Ἡ ὁρμή τοῦ κ. Σάνδη ποῦ προέρχεται ἀπὸ μιὰ ἀπερισκεψία, ποῦ τὴ γεννᾷ ἡ δυσπιστία, μās προκαλεῖ τὸν οἴκτο. Ἀπὸ τὴν ἄλλημεριά ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο ὑποκρίνεται τὸ Παναγῆ ὁ κ. Καλουτᾶς προκαλεῖ τὸ γενικὸ μῖσος.

Θᾶταν παράλειψι ἂν δὲν σημειονόταν ἡ χάρι τῆς κ. Σάνδη Ἀκόμα τὴ διακρίνομε καὶ σὲ φυσικότητα. Μοναδικὸς κωμικὸς ὁ κ. Καλουτᾶς. Γενικὰ κι' ἀπ' τὸν ἐπίλοιπο θίασο μένομε εὐχαριστημένοι, κι' ἔχομε τὴν ἰδέα πῶς οἱ συμπολίτες μας, ποῦ πάντα ἔδειξαν αἰσθήματα τόσο εὐγενικά, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ φύγουν τόσο γρήγορα ὅσο σκέπτονται. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσουν δίδοντας κάθε βράδυ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ποσὸ, ποῦ ἀπὸ ἄλλα περιττὰ ἔξοδα θὰ μπορέσουν νὰ οἰκονομήσουν.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ

ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΣ

Στὸ πικράκι, αὐτὸς, τὸ κεντρικὸν στενὸν τὸ χέρι μπροστὰ, σκελετωμένο βασιστῶν

Στραβὸς ἀδικημένος ἀπὸ τὴ φύση φανταχτερός, σ' ἄλλὰ τὸ διαλάλι τὴ χτιστὴ «Ἔμαι στραβός»

«Βοήθεια, διαβάτες λυπηθῆτε τὴ δυστυχία τοῦ παραγκιοῦ μου ξανοίχτε τὴ καταντία!»

Ἀγλαὴ μοῖρας τ' ἀποπαῖδι γὼ ἀπ' τὴ βροχή

τὸ κουρνιαχτὸ 'πὰ νὰ πνιγῶ ἄκαρδοι λυπηθῆτε..

Βροχὴ χτυπάει στὰ μούτρα τοῦ στραβοῦ ἀλόπητα ὁ ἄνεμος φυσομανάει ἀπὸ παντοῦ . . .

Καὶ ἡ φωνὴ τρεμουλιστ' ἀγροικιέται ἀπὸ τὸ κεντρικὸν τὸ παράγκι στριγγὴ πετιέται μαχαίρι δίκωπο . . .

«Βοήθεια διαβάτες λυπηθῆτε τὴ δυστυχία τοῦ παραγκιοῦ μου ξανοίχτε τὴ καταντία . . .»

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ 'ΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Δὼ τὰ πουλιὰ γλυκυλαλοῦν ὁ κόρκακας περὶ πέρα κράζει ἀπέναντι ὁ ψηλορήτης νυφροστόλιστος καμαρωμένος γίγαντας φαντάζει Κι' ὁ ποταμὸς περὶ πέρα φαινεταὶ βαθὺς νὰ τρέχη καὶ βουδὸς μὰ κι' ἓνα φλόγαρο ρυακάκι δίπλα πάει σὺν νὰ τὸ κράζει ὁ ποταμὸς Καὶ ὁ διαβάτης τότε βλέποντας τὴ διαφορὰ τοῦ ποταμοῦ ὅπὸ τὸ βράκι σκέπτεται—τί νὰ ἐννοῇ τοῦ ποταμοῦ ἢ σιωπῆ; μὰ καὶ τὸ βράκι τί νὰ φλυαρῆ;

Ρ. Γ.

Κ. ΔΟΥΚΑ

ΧΑΡΑ

Ἄχ ποτε θάρθη ἓνας καιρὸς χαρούμενα νὰ ψάλω, Πάντα χαρὰ νὰ κυνηγῶ χαρούμενα νὰ νοιώθω. Μὲς τὴν καρδιά μου τὴν χαρὰ βασίλισσα νὰ θάλω Κι' ἓνα πορτὶ χαρούμενο σ' ἀκρογιαλιά νὰ κλώθω; Χαρὰ ἀκριβή, χαρὰ καλή, σὺν ποῦθε νὰ διαβαίνης; Ποιὰ μονοπάτια, ποιὲς σπηλιεῖς, ποιὲς θάλασσες σιγνάξεις; Χαρὰ θεὰ μὲς σ' ἔρημια βουνὰ καὶ δάση μένεις; Γιὰ κόσμους—ξένους σταθὸς ὄνητος; δικὸς σου ξελογιάξεις;

(Ἀντιγραφή) Μ. Κ. Μ.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ

ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΙ Τ' ΑΓΕΡΙ

Στῶν ὀνείρων τὴν θάρρα ἀπὸ χρόνιαν

ἀρμενίζω

Καὶ τὸ ποῦ καὶ τὸ πῶς δὲν βρωτῶ. Ποτ' ἔδω ποτ' ἔκει τό πανάκι γυρίζω Κι' ἀκρογιαλί νὰ βρῶ, δὲ ζητῶ.

Διαλεχτὴ συντροφιάν εἶχα μόνον, ἐμένα!

Πίκρες, λύπες, καὶ λίγη χαρὰ Κι' ἀπλερα ὅσα ἡ ψυχὴ μου κρατῶσε κλεισμένα σὰν πουλάκια πρὶν ἐγάλουν πτερὰ!

Τῶν ὀνείρων ἡ θάρρα μου ἐσάπισε περὶ καὶ κακὸ τὴν χτυπάει τ' ἀγριοκαίρι Μὲ σχισμένα πανιά, μὲ σπασμένα κουτιά ἄς τὴν ἐγάλη ὅπου θέλει τ' ἀγέρι!

(Ἀντιγραφή) Μ. Κ. Μ.

ΓΙΑ ΝΑ Σ' ΕΚΔΙΚΗΘΩ.....

Στὴν ἀπννία σου τὴ μεγάλη τὴ τρανή ποῦ τὴ ψυχὴ μου ἔκαμε συντριμμία δροκίζομαι. . . ὦ ἀπννη, σκληρὴ ποῦ γρήγορα μὲ φέρνειεῖς τὸ μνήμα Στὴν ἀπννία σου τὴν ἀνήκουστη τὴ τόση.....

Κάνω νὰ δοκο μέγα φοβερό: Ὅταν μιὰ πλάκα κρύα θὰ πλακώσῃ τὸ μαῦρο μου κορμὶ - τὸ σκοτεινὸ Κι' ὅταν ἐσὺ βαθεῖα μετανοιώσῃ μὲν γιὰ τὴ πολὺ σκληρὴ σ' ἐμὲ καρδιά σου στο μνήμα μου τὸ φτωχικὸ γερμὲν σὺν γνῶμη θὰ ζητᾶς μὲ κλάματά σου... Τότες ἐγὼ τὸ χῶμα τρομερὰ θάσει σὼ

Καὶ τὸ μεγάλο μου μαρμαρίνὸ σταυρὸ ἀπάνω σου μὲ δύναμη θὰ ἔξισω Γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ.....

ΩΡΙΩΝ

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἀπὸ ἀβλεψία στὴ περᾶσμένο φύλλο δὲ μπῆκε τὸ νόμα κείνου ποῦχε γράψῃ τὸ «Αὐκαυγές». Ἔβιναι ὁ Μ. Γ. Ο.:

Τύποις Γεωργιαδάκη καὶ Σίας

